

Posudek oponenta bakalářské práce Lucie Repetné: VLIV HUDBY KARLA KRYLA NA JEDINCE

Bakalářská práce Lucie Repetné prozrazuje značnou nezkušenost autorky při psaní teoretických, natož pak odborných textů, což se projevuje na úrovni koncepční, metodické, formální, grafické, ale také stylistické. Pokusím se v následujících bodech shrnout nejvýznamnější námítky.

- Práce je především špatně nazvaná, protože autorka se ve skutečnosti vůbec nevěnuje vlivu hudby Karla Kryla na své posluchače, ale snaží jen víceméně statisticky zjistit, jaká je obeznámenost s osobností a tvorbou tohoto písničkáře mezi veřejností.
- Nicméně ani takto vedený výzkumný pokus není postaven na dobrých základech. Například nemá logiku, proč se v jedné z prvních otázek dotazníku autorka ptá respondentů, jestli už někdy o Karlu Krylovi slyšeli, když všechny další pokládané otázky tuto znalost automaticky předpokládají a rozvádějí. Autorka si neuvědomuje, že takto formulované otázky zcela jistě ovlivnily návratnost dotazníku (kterou nicméně neuvádí a nespecifikuje), protože jej pochopitelně vyplňovali především lidé, kteří Karla Kryla znají, zatímco lidé, kteří ho neznají, neměli v podstatě na co odpovídat a nemohli tudíž dotazník dokončit. Základní otázka č. 4 („Slyšel/a jste někdy o Karlu Krylovi?“; s. 30-31) tak podle mého názoru nemá výpovědní hodnotu. Dále by autorka ráda ověřila svoji hypotézu, že tvorbu Karla Kryla budou znát spíše učitelé než studenti (s. 26), ale přitom obě skupiny respondentů ve výzkumu neodděluje, takže pro ověření této hypotézy se nakonec musí individuálně probírat jednotlivými dotazníky (s. 30, 40). Nedožíváme se, proč autorka svůj dotazník poslala jen studentům teologických fakult (pro vysvětlení poukazuje k Úvodu, kde však tento výběr nijak neodůvodňuje). Dále je matoucí, že kapitoly č. 5.6. (s. 27) a 5.8. (s. 28) jsou zcela stejné. Nakonec autorka sama přiznává, že kvantitativní výzkum možná nebyl pro tento účel úplně šťastně volený a že lepší metodou by byl výzkum kvalitativní (s. 42). Snad jen toto zjištění lze považovat za alespoň trochu relevantní výsledek pokusu o výzkum, protože ostatní závěry jsou (i přes výše zmiňované metodologické problémy) formulované poněkud nepochopitelně, až nelogicky, jako když např. v Závěru čteme: „Nejčastější profil respondenta byla studentka Teologické fakulty ve věku 22 let. Proto se domnívám, že výsledek byl do jisté míry mnou ovlivněn. A to hlavně zejména v případě věkové skupiny dotazovaných. Usuzuji tak zejména proto, že nejčastější věk je 42 shodný s mým. Za důsledek vidím fakt, že v mém okolí je nejvíce jedinců stejně starých jako jsem právě já. Což by se mohlo u staršího výzkumníka lišit“ (s. 40-41). V tomto závěru je tolik matoucích tvrzení, že ani nevím, na co se zeptat, abych správně porozuměl.
- Ani část teoretickou nelze ušetřit zásadních námitek. Především mě zaráží, že ačkoli se autorka prezentuje jako zapálená posluchačka Karla Kryla (v některých částech textu o něm mluví jako o „velikánovi“, jinde dokonce jako o „Karlovi“) kapitola o něm je jen povrchním přehledem základních biografických informací převzatých z víceméně dvou zdrojů (jednoho knižního a jednoho internetového). Jiné důležité a vysoce relevantní literární zdroje, jako je publikace *Kryl* od Michala Huvara, *Fenomén Karel Kryl* od Ivany Denčevové a Michala Stehlíka, *Folkaři* od Vladimíra Vlasáka, *Rozhovory* od samotného Karla Kryla, stejně jako jeho *Krylogie*, *Rýmované komentáře*, *Země lhostejnost* a jiné knižní tituly od něj ani o něm autorka kupodivu nezná nebo nepotřebuje. Proto není divu, že tak důležitou část textu, kterou by měla být kapitola 3.2. („Jeho tvorba“, s. 23), tvoří pouze osm obecných řádek. K žádnému zhodnocení poetiky Krylových textů, jeho hudebních postupů, hráčských, pěveckých či obecně interpretačních specifíků nedochází. Autorka jako by tvorbu Karla Kryla neznala a neměla o ní (natož pak o jejím vlivu na sebe či na ostatní) co říct.
- Graficky není práce zcela zvládnuta (např. otázky a příslušné grafy k nim nejsou na téže straně), především však stylistika je velmi neobratná, v některých případech až komická („Tento sotva sto šedesát centimetrový textař, zpěvák a básničkář se narodil 12. dubna 1944 v Kroměříži“, s. 18), občasné jsou překlepy nebo komolení jmen (např. o Karlu Plíhalovi autorka referuje jako o Karlu Plíhovi), ale také hrubé pravopisné chyby (např.

„milné“, s. 42). Také se mi nezdá vhodné psát o Karlu Krylovi jen v jeho iniciálách („K.K.“), jak to autorka průběžně v celé práci opakovaně činí.

- Konečně jsem přesvědčen, že autorka by se měla zdržet politicky angažovaných, ale argumentačně nepodložených komentářů, např. když píše o demokracii nabyté po roce 1989 jako o „paskvilu“ (s. 6). Vzhledem k tomu, že se narodila dva roky po smrti Karla Kryla (s. 6), zajímalo by mě, odkud bere jistotu o tom, jak má demokracie vypadat.

Autorce bych nevyčítal ani tak metodologicky pochybný výzkum, protože se domnívám, že nemá smysl za každou cenu nutit bakalarianty do výzkumných počínů, když většina z nich se teprve učí pracovat s odbornou literaturou. Spíše autorce vytýkám, že píše o Karlu Krylovi, aniž by si sehnala alespoň základní knižní tituly, které se jeho života, díla a názorů bezprostředně týkají. V důsledku toho je její práce velice letmá a povrchní, bez jakéhokoli pokusu o hlubší analýzu, zhodnocení nebo interpretaci jeho tvorby. O jejím vlivu na posluchače se nic nedozvídáme, a práce se tak zcela míjí deklarovaným záměrem. Jestli má bakalářská práce Lucie Repetné nárok na obhájení, nechávám zcela na uvážení zkušební komise, pokud však obhájena bude, nelze ji podle mého názoru hodnotit lepší známkou než **dobře**.

PhDr. Vít Erban, Ph.D.
Katedra filosofie a religionistiky TF JU
v Českých Budějovicích

2.5. 2017

